

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΝ Ή ΠΟΙΑΝ ΗΘΟΠΟΙΟ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΤΕ ;

Ο Χονδρός και ο Λιγνός
γαλλικής πρωτεύουσας απάντησε στον συντάκτη του «Πούρ Βού».

— Πηγαίνω πολύ σπάνια στον κινηματογράφο! Έχω τουλάχιστον δυο χρόνια να πατήσω το πόδι μου σ' αυτόν. Είδα ωστόσο κάποτε μιά ταινία, στην οποία έπαιζε κάποια Μάρλεν... Μάρλεν...

— ...Ντήτητριχ ; συμπλήρωσε ο συντάκτης.

— Ναι, κάτι τέτοιο... Την ξέρετε;

— Έξ ονόματος τουλάχιστον. Ίσως μάλιστα και να τη συνάντησα στο Παρίσι, όταν γύριζε σ' αυτό φορώντας άντρικά παντελόνια και γυαλιά.

— Φοράει και γυαλιά; Έκανε κατάπληκτος ο θυρωρός.

— Ναι, για να μη γνωρίζεται.

— Αυτό δεν τόξερα... Κρίμα!... είπε ο θυρωρός και εξακολούθησε: Δε- τη βρίσκω βέβαια εξαιρετικά ωραία. Μά το χλωμό της πρόσωπο, τα μεγάλα σκοτεινά της μάτια, το λυγρό κορμί της μ' έκαναν να νοιώσω καθώς την έβλεπα να παίζει στο πανί, ένα ρίγος, να περνάη τη ραχοκοκκαλιά μου.

— Ο θαυμασμός σας για την Μάρλεν φτάνει μέχρι του σημείου, ώστε να θέλατε να την παντρευτήτε...

— Έ;... Έ;... ναι... όχι... δηλαδή είμαι παντρεμένος... Μά αν επρόκειτο να χωρίσω...

Μετά τον παραπάνω θυρωρό, ο συντάκτης του γαλλικού περιοδικού συνάντησε μιά νεαρή και ωραία φοιτήτρια:

— Θέλετε να μάθετε τον σύζυγο των ονείρων μου; Μά είναι ο Λώρελ κι' ο Χάρντυ, ο Χοντρός και ο Λιγνός.

— Μά πρέπει να διαλέξετε έναν από τους δύο.

— Όχι, σάς είπα, ο σύζυγος των ονείρων μου είναι ο Χοντρός κι' ο Λιγνός.

— Μά τότε θα διαπράξετε το αδίκημα της διγαμίας.

— Όχι. Αυτό που μου άρεσει είναι και οι δύο μαζί. Είναι τόσο συμπαθητικοί!... Ό,τι δεν έχει ο ένας το έχει ο άλλος και τανάπαλιν.

— Ωστε θ' αποτελέσετε ένα αντρόγυνο με τρία πρόσωπα. Αυτό είναι πολύ της μόδας.

— Δεν με καταλαβαίνετε καλά. Όταν λέω πώς μου άρεσει ο Χοντρός κι' ο Λιγνός εννοώ πώς μου άρεσει ο χαρακτήρας και των δύο.

— Μά αυτό δεν φτάνει για να μπορέσετε να τους παντρευτήτε και τους δυο ενώπιον θεού και ανθρώπων.

— Και ποιός σάς είπε, ότι θα παντρευτώ;

Έγώ δεν θα παντρευτώ ποτέ...

— Έπρεπε να μου το πείτε αυτό από την αρχή, δεσποινίς.

Ένας γκρούμ κάποιου μοντέρνου παρισινού μπάρ απήντησε στον γάλλο δημοσιογράφο:

Το γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό «Πούρ Βού» έκαμε πρό ήμερών μιά πρωτότυπη έρευνα: έστειλε ένα συντάκτη του ο οποίος είδε άνδρες και γυναίκες κάθε τάξεως και κάθε επαγγέλματος και τους ρώτησε :! «Ποιον ή ποιαν από τους ήθοποιούς του κινηματογράφου θα θέλατε να παντρευτήτε».

Από τις απαντήσεις που έδωσαν οι Παρισίνοι σ' αυτό το ερώτημα, μεταφράζουμε παρακάτω τις πιο χαριτωμένες και τις πιο έξυπνες.

Έν πρώτοις, ο θυρωρός ενός μεγάλου ξενοδοχείου της

— Να παντρευτώ μιά βεντέττα του κινηματογράφου; Ναι, αλλά ύπο τον όρο να αφήση τη δουλειά της.

— Για να κάθεται στο σπίτι και να μπαλώνη τις κάλτσες σας;

— Όχι, θέλω, άπλούστατα ν' αγαπάη την οικογενειακή ζωή... το σπίτι... να λατρεύη τα παιδιά της.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, θα σας ταίριαζε ή Μάρλεν Ντήτητριχ, ή οποια αγαπάει το σπίτι και λατρεύει την κορούλα της...

— Όχι, γιατί ή Μάρλεν Ντήτητριχ δεν είναι ο τύπος μου, δεν είναι το ιδανικό μου... Μιά γυναικούλα σαν τη Σιμόν-Σιμόν θα μου ταίριαζε περίφημα. Αν θέλετε μάλιστα, μπορείτε να της το πητε...

Ο Γάλλος δημοσιογράφος επιφυλάχτηκε ν' ανακοινώση την πρότασι του γκρούμ στην Σιμόν-Σιμόν, μόλις εκείνη επιστρέψει από το Χόλλυγουντ, όπου γυρίζει το νέο της φιλμ...

Ο συντάκτης του «Πούρ Βού» έπηγε κατόπιν και συνάντησε μιά πωλήτρια γραμματοσήμων σ' ένα ταχυδρομικό παράρτημα του Παρισίου. Μόλις της απήντησε την ερώτησι «Ποιον από τους ήθοποιούς του κινηματογράφου θα θέλατε να παντρευτήτε;» το πρόσωπό της έλαμψε από χαρά και απάντησε:

— Λατρεύω τον κινηματογράφο και όλους τους «άστéρας» του! Και συγχρόνως έδειξε στον συντάκτη μιά στίβα κινηματογραφικών περιοδικών που τά είχε χωμένα στο γραφείο της.

— Δεν έχετε καμμιά προτίμησι;

— Άπ' όλους προτιμώ τον Λαρκέ. Τον Λαρκέ σέ ρόλο αξιωματικού. Είναι όμοιος κι' απaráλλακτος ο θεϊός μου, που είναι κι' αυτός αξιωματικός. Τί αγαθό ύφος που έχει αυτός ο άνθρωπος!... Πόσο άφωσιωμένος είναι! Πόσο στοργικός!

— Ποιός; Ο θεϊός σας ή ο Λαρκέ;

— Και οι δύο. Μά ο ένας είναι θεϊός μου, ενώ ο άλλος...

— Ωστε θα θέλατε να γίνετε σύζυγός του;

Η υπάλληλος δεν απάντησε άμέσως, γιατί κάποιος, εκείνη τη στιγμή ζήτησε ν' αγοράσι, ένα γραμματόσημο...

— Αν θάθελα να γίνω γυναίκα του; είπε σέ λίγο. Γιατί όχι; Έχω την κάμαρή μου γεμάτη από φωτογραφίες του. Όταν τις κυττάζω, στις ώρες της πλήξεως πρό πάντων, μου δίνουν θάρρος για τη ζωή... Αν τον δήτε, θα με ύποχρεώσετε να του πητε ότι δεν περνάει μέρα που να μην τον σκέπτομαι.

— Δεν θα το ξεχάσω, αγαπητή μου δεσποινίς...

Νά τώρα τί απάντησε ένας νεαρός μαθητής :

— Θα ήθελα να παντρευτώ τη Λίλιαν Χάρβεϋ. Φαίνεται τόσο εύθυμη, τόσο εύτυχισμένη που ζη! Σκορπίζει γύρω της το γέλιο, τη χαρά... Τη θαυμάζω...

— Μά άλλο είναι το να θαυμάζη κανείς μιά βεντέττα κι' άλλο να θέλη να την παντρευτή...

— Όσο για μένα, θα ήθελα μιά γυναίκα ξακουσμένη, που ή άλλες γυναίκες να τη ζηλεύουν και οι άντρες να τη λαχταρούν... Μιά γυναίκα που να μπορώ να την τυλίξω με την μεγαλύτερη πολυτέλεια, και ή οποια, παρ' όλ' αυτά, θα εξακολουθήσει να παραμένη άπλη, αξιαγάπητη, πνευματώδης, παιγνιδιάρα. Νά γιατί μου άρέσουν τόσο ή «βεντέττες» κι' ανάμεσα σέ όλες ή Λίλιαν Χάρβεϋ...

Ένα χαριτωμένο μανεκέν ενός μεγάλου παρισινού οίκου μόδας έδωσε την ακόλουθη απάντησι.

— Είμαι τρελλή από έρωτα για το Τζόννυ Βαϊσσοϋλλερ.

— Πέσατε άσχημα, γιατί είναι παντρεμένος... Η γυναίκα του μάλιστα βρίσκεται αυτήν τη στιγμή στο Παρίσι... Θα προκαλέσετε ζηλοτυπίες.

— Κρίμα! Έκανε αναστενάζοντας το μαννεκέν. Τί συμπαθητικός άντρας... Κα! τί δυνατός!... Εύτυχισμένη ή γυναίκα που σφίγγει στην άγκαλιά του...

Τί λέει τάχα σχετικώς ή ωραία Λούπε Βέλεζ, ή σύζυγος του Βαϊσσοϋλλερ;

Τέλος, ο Γάλλος δημοσιογράφος συνάντησε (Συνέχεια στη σελίδα 46)

Η Μάρλεν Ντήτητριχ

ΠΩΣ ΚΡΕΜΑΣΑ ΤΟΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗ ΑΡΜΣΤΡΟΝΓΚ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 42)

σε λοιπόν τις τελευταίες του ώρες παίζοντας σκάκι με τόν δεσμοφύλακα, πού από μία παράξενη σύμπτωση ήταν παιδικός φίλος του. "Όταν μπήκα στο κελλί του, ο Θόμψων με υποδέχθηκε μ' ένα χαμόγελο:

— Καλημέρα, μίστερ "Ελλισ! μου φώναξε. Είσαστε έτοιμος; Καί μ' ανάλαφρο θήμα, σφυρίζοντας σιγανά ένα παληό τραγουδάκι, προχώρησε προς την άγχόνη!...

Στό Γκλότσεστερ όμως ή κατάσταση ήταν κάπως πένθιμη. "Ο άξιοπρεπής "Αρμστρονγκ είχε καταντήσει τό φάντασμα του έαυτού του. "Όταν μου τόν έδειξαν στην αυλή τής φυλακής, περπατούσε με μικρά νευρικά θήματα, διαβάζοντας κάποιο βιβλίο. "Αν καί είχε ύψος 1 μ. 67, τό θάρος του είχε κατεβή στα 57 κιλά. "Επειώ ή λοιπόν ήταν έλαφρός, έπρεπε νά μεταχειρισθώ γι' αυτόν ένα μακρύ σκονί. Κι' αλήθεια, τό μάκρος του σκονιού, με τό όποιο τόν κρέμασα ήταν 2 μ. 63!...

Πολλές φορές, τήν τελευταία του νύχτα ο δηλητηριαστής ξύπνησε άπότομα καί ρώτησε τόν δεσμοφύλακά του:

— Τί ώρα είναι ;

"Επειτα, πηδούσε κάτω από τό κρεβάτι του, θημάτιζε νευρικά καί κάθε τόσο ψιθύριζε:

— Τί μαρτύριο ! Δέν περνάει ή ώρα, όταν περιμένη κανείς τόν θάνατο!...

"Επειτα, έπεφτε πάλι στό κρεβάτι του, στενάζοντας.

"Όταν ξημέρωσε, ο μελλοθάνατος κατέθηκε νά περπατήσει λιγάκι στην αυλή. Σ' αυτό τό μεταξύ είχα κι' όλας έτοιμάσει τήν άγχόνη.

Στις 7 καί 50' ο σερίφης Τζέιμς, με φώναξε καί μου είπε:

— Μίστερ "Ελλισ, ήρθε ή ώρα!... "Εγώ όμως δέν θα παραπώ στην έκτέλεσι... Δέν άντέχω... Ξέρω τόν "Αρμστρονγκ από τά παιδικά μου χρόνια... Δέν μπορώ, όχι, δέν μπορώ... "Εμπρός, μίστερ "Ελλισ, πηγαίνετε μόνος σας...

Στις 7 καί 55', όλα ήσαν έτοιμα. "Ο μελλοθάνατος μιλούσε με τόν δεσμοφύλακα, όταν μπήκα στο κελλί του, γιά νά του δέσω τά χέρια. "Ο "Αρμστρονγκ χωρίς καμμιά αντίρρηση, μ' άφισε νά τόν δέσω. "Επειτα, τόν παρέδωσα στους βοηθούς μου κι' έτρεξα νά τόν περιμένω επάνω στην άγχόνη. Μά, επειδή άργούσε νάρθη, άνησύχησα. Κατέβηκα λοιπόν καί πήγα νά δώ τί είχε συμβή. "Ο "Αρμστρονγκ στεκόταν στον διάδρομο καί μιλούσε άπαθέστατα με τούς δεσμοφύλακας. "Όταν με είδε, θιάσθηκε νά προχωρήσει:

— "Ερχομαι!... "Ερχομαι!... μου φώναξε.

"Ηταν κατάχλωμος, μά σήκωνε ψηλά τό κεφάλι, με ύπερηφάνεια, σαν ένας στρατιώτης σέ μι' έπιθεώρησι.

Τή στιγμή πού τράβηξα τό σκονί, γιά νά τόν κρέμασω, κάτω από τήν άσπρη κουκούλα πού του σκέπαζε τό πρόσωπο, άκουσε νά θγαίνει μι' άθραχνή φωνή:

— "Επί τέλους! Θα σέ συναντήσω τώρα, Καίτη...

Σέ ποι' μιλούσε αυτός ο παράξενος δηλητηριαστής ; "Απλούστατα, στην γυναίκα του, τήν Καίτη "Αρμστρονγκ!...

ΤΖΩΝ ΕΛΛΙΣ Δήμιος του Λονδίνου

ΤΡΕΙΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 35)

δέν μπορώ δυστυχώς νά ξεχάσω αυτούς τούς τρεις ανθρώπους πού πέθαναν έξ αίτίας του έρωτός των γιά μένα...»

Κ' ή Γκρέτα Γκάρμπο ανέλυθη σέ δάκρυα. Είχε κυριευθή από μι' επικίνδυνη ύστερική κρίσι. Τήν άφησα λοιπόν στις περιποιήσεις τών γιατρών της καί έφυγα από τήν βίλλα της. Είχα κατορθώσει νά κάνω μι' δημοσιογραφική έπιτυχία. Μά δέν θα ξεχάσω ποτέ τά δάκρυα τής Γκρέτας Γκάρμπο. Γιά μι' άκόμα φορά ο «άστéρας τών άστéρων» μου είχε παρουσιασθή άγνωριστος!

JEANNE ROUDOT

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 25)

Μόλις όμως έφθασε κεί πέρα, πρόσεξε μι' σύγχυσι πού τήν έκανε νά τρομάξει. Ρώτησε άμέσως τόν διευθυντή, γιά νά μάθω τί συνέβαινε κι' εκείνος τής άπάντησε ότι ένας από τούς φυλακισμένους, ο κ. ντέ Μπουσιέ, γιά νά μη έξοριστή πάλι στην Καγιέν, είχε κρέμασθή στο κελλί του...

Τό ίδιο θράδυ, ο διευθυντής τής άστυνομίας μπήκε στο γραφείο του ύπουργού τών "Εσωτερικών, με μι' παράξενη λάμψι, χαράς στο βλέμμα καί του άνεκοίνωσε τήν ξαφνική αυτοκτονια του Μπουσιέ.

"Ο κ. ντέ Περισινύ ξαφνιάσθηκε, χλώμιασε πάλι καί κύτταξε βαθεία στα μάτια τόν Μπουατέλ. "Εκείνος τότε χαμογέλασε αινιγματικά κι' έσκυψε τό κεφάλι...

— "Εσύ; τόν ρώτησε ο ύπουργός. "Εσύ τόν έπνιξε!...

— Ναι, άπάντησε σιγανά, πολύ σιγανά ο Μπουατέλ. "Επρεπε νά σκεπασθή τό σκάνδαλο.

ΠΙΕΡ. ΣΑΝΛΑΙΝ

ΠΟΙΩΝ "Η ΠΟΙΑ ΗΘΕ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΗΤΕ;

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 34)

ένα σιδηροδρομικό ύπαλληλο καί τόν ρώτησε:

— "Αγαπάτε τόν κινηματογράφο ;

— "Αρκετά.

— Καί τις καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου τις αγαπάτε;

"Ο σιδηροδρομικός χαμογέλασε κι' άπάντησε:

— "Οχι καί πολύ.

— Δέν έχετε καμμι' ά προτίμησι ;

— Ναι, θέβαια. Μου άρέσει ή Μαρσέλ Σαντάλ.

— Σ' άς άρέσει τόσο, ώστε νά θέλατε νά γίνη γυναίκα σας;

— "Αγνοώ ποιές ικανότητες έχει ως νοικοκυρά... Καί έγώ θέλω πρό πάντων νά είναι ή γυναίκα μου καλή νοικοκυρά.

Η ΞΑΦΝΙΣΙΣ ΜΙΑΣ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 39)

τις του Σατανά!...

— Διόλου, φιλε μου! μου άπάντησε. "Ακουσε με ποιους συλλογισμούς θρήκα τή λύσι αυτού του αινίγματος. Δυό γεγονότα μου έκαναν άμέσως έντύπωση. Τό πρώτο είναι τό έξής: ή νέα πριν από τόν γάμο της ήταν εύθυμη κι' έκανε σχέδια γιά τό μέλλον. Καί νά τώρα τό δεύτερο: ή ξαφνική ταραχή της στην εκκλησία. Τί είχε συμβή λοιπόν; Γιατί είχε αλλάξει; Μήπως είχε δει κανένα; "Αν ναι, τό πρόσωπο αυτό θα είχε έρθει από τήν "Αμερική, από τήν πατρίδα της, γι' ατι έδω πέρα δέν ήξερε κανένα άλλον εκτός από τόν άρραβωνιαστικό της. Ποιός ήταν αυτός ο άγνωστος; "Ενας "Αμερικανός, έραστής ή σύζυγος. Αυτή ή ύπόθεση έβγαине άληθινή από τά λόγια τής νύφης, στην καμαριέρα της. «Θά έκμεταλλευθώ μι' ά ξένη φλέβα χρυσού». Στή γλώσσα τών χρυσοθηρών αυτό σημαίνει ότι θα παρατήσω τή δική μου φλέβα καί θα πάρω μι' άλλη... Θ' αλλάξω δηλαδή τύχη. "Από τή στιγμή αυτή, τό αίνιγμα γιά μένα είχε λυθί. "Η λαίδη Σαίντ-Σάίμον είχε φύγει μ' ένα πολύ άγαπητό της πρόσωπο.

— Καί πώς τήν θρήκατε; άπόρησα.

— Χάρις στο σημείωμα πού είχε ανακαλύψει ο Λεστράντ στο νυφικό φόρεμα. Αυτό τό σημείωμα τό είχε δώσει ο άγνωστος στη νύφη μαζί με τήν άνθοδέσμη, στην εκκλησία. "Από αυτό λοιπόν είχα τ' αρχικά του, κι' από τό πίσω μέρος του σημειώματος ένα κομμάτι του λογαριασμού του ξενοδοχείου του. "Η τιμές ήταν πανάκριβες κι' αυτό έδειχνε καθαρά πώς καθόταν σ' ένα από τά μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Λονδίνου. "Εκανα λοιπ' ν' μι' έρευνα καί χάρις στα αρχικά του, δέν άργησα ν' ανακαλύψω στο «Ρούλ» τόν Φράνσις "Ηθερτ Μούλτων καί τή λαίδη Σαίντ-Σάίμον, τή γυναίκα του... Τή συνέχεια τώρα τήν ξέρεις.

Κι' ο Σέρλοκ Χόλμς μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο έτριψε τά χέρια του εύχαριστημένος. Είχε λύσει με τόν πιό άπλό τρόπο ένα σκοτεινό γρίφο πού φαινόταν σ' όλους άνεξήγητος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ ΣΤΟ ΛΟΥΚΝΑΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

Είχα μπει στο δωμάτιο του Τζώρτζ "Αλσον γιά νά τόν κλέψω, πριν άποπειραθίτε νά τόν δολοφονήσετε... "Εγώ λοιπόν έσκότωνα τό φείδι, γι' ατι θέλησα νά τόν σώσω, γι' ατι μου είναι συμπαθητικός, γι' ατι αγαπώ τρελλά τόν εξάδελφό σας καί δέν θα πήγαινα νά τόν κλέψω, αν δέν με ύποχρέωνε ο συνένοχός μου... Καί τώρα πού μάθατε τήν αλήθεια, έλπίζω πώς θα φύγετε σήμερα κιόλας από τις "Ινδίες, γι' ατι σέ λίγο θα τ' άποκαλύψω όλα στον Τζώρτζ "Αλσον!...

"Ο Ρομπέρ Καρρέλ τής έρριξε μι' ματιά γεμάτη μίσος καί γύρισε στο δωμάτιό του γιά νά έτοιμάσει τις βαλίτσες του.

Τό θράδυ, στο τραπέζι, ο Τζώρτζ "Αλσον, όταν ο "Ινδός οίκοδεσπότης εξήγησε στους καλεσμένους του ότι ο Ρομπέρ Καρρέλ είχε φύγει ξαφνικά γιά τό Τόκιο, ο Τζώρτζ "Αλσον σηκώθηκε έπίσημα κι' άνήγγειλε τούς άρραβώνες του με τή μίς Βιρτζίνια "Ιρβινγκ!...

"Η ώμορφη "Αμερικανίδα, λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει από τήν κατάπληξι της. "Ο Τζώρτζ "Αλσον τότε τήν παρέσυρε στο πλαινό δωμάτιο κι' εκεί τής εξήγησε:

— "Ο Ρομπέρ Καρρέλ μου άφησε ένα γράμμα κι' από αυτό έμαθα, επί τέλους, τί είχε συμβή χθές τήν νύχτα μέσα στο δωμάτιό μου. "Ο εξάδελφός μου ήθελε νά με δολοφονήσει γιά νά κληρονομήσει αυτός μόνο τόν πολυεκατομμυριούχο θείο μας... Τώρα όμως έφυγε γιά πάντα, με τήν ύπόσχεσι ότι δέν θα ξαναπαρουσιασθή ποτέ μπροστά μου. Μά μου' άπεκάλυψε έπίσης καί τό μυστικό σας... Βιρτζίνια, σας εύχαριστώ πού μου σώσατε τή ζωή... Ξεχάστε τό παρελθόν. Θέλετε νά γίνεται γυναίκα μου; "Εκανα καλά πού άνήγγειλα τούς άρραβώνες μας χωρίς νά σας ρωτήσω;...

— "Ω, Τζώρτζ, σέ λατρεύω!... ψιθύρισε ή ώμορφη "Αμερικανίδα κι' έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του μεθυσμένη από εύδαιμονία...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ